

ป่าอาถรรพ์

ป่าทั้งปามีตครึม กิ่งไม้ใบไม้เบียดบนसानตัวกันหนาที่บจนแสงส่องลงมาไม่ถึง อากาศร้อนชื้นจนหายใจอึดอัด เม็ดเหงื่อเกาะพรอาบใบหน้าและชุ่มเสื้อผ้าของทุกคน หมูนกอินทรีของเราเดินวนไปมาอยู่บริเวณเดิมกว่าค่อนวันแล้ว ทั้งที่ควรจะกลับถึงค่ายตั้งแต่ก่อนบ่ายโมง

อิง โกะ ใจ้ แคน และผม เราทุกคนไม่มีใครโทษใครเมื่อแน่ใจว่ากำลังหลงทาง

พวกเราออกจากค่ายเพื่อฝึกฐานเดินทางไกลเมื่อช่วงเช้า แต่ความรู้สึกตอนอยู่ในค่ายอันแสนสะดวกสบายและปลอดภัยนั้นช่างดูเหมือนห่างไกล และผ่านมานานแสนนานจนทุกอย่างพร่าเลือนไปหมด

น้ำในกระติกของทุกคนใกล้หมดแล้ว พวกเราวางแผนเพื่อสถานการณ์ฉุกเฉิน โดยรวมน้ำทั้งหมดไว้ในกระติกเดียว และดื่มอย่างประหยัดที่สุด เสบียงอาหารนั้นเรากินกันจนหมดเมื่อช่วงเที่ยง เหลือเพียงขนมปังกรอบและนมหนึ่งกล่องที่แดนพกดิดกระเป๋ามาด้วยความบังเอิญเท่านั้น

“ไม่ไหวแล้ว พักสักเดี๋ยวได้ไหม” อิงพูดพลางหอบ แล้วทรุดตัวนั่งที่โคนไม้ใกล้ๆ สุขภาพเขาไม่ค่อยแข็งแรงนัก เพื่อนคนอื่น ๆ และผมก็เหนื่อยเต็มทีเหมือนกัน

ผมหัดกึ่งไม้ข้าง ๆ มารองนั่ง แล้วก้มมองมือสั้น ๆ สกปรกของตัวเอง ในหูเหมือนได้ยินเสียงแม่ที่ชอบบ่นเรื่องความสกปรกและมักไล่ให้ไปล้างมือก่อนกินข้าว เพียงนึกถึงแม่ก็รู้สึกอึดอัด หายใจติดขัดเหมือนกำลังจะร้องไห้ ผมแน่ใจว่า

ไม่ใช่ผมคนเดียวที่ใจเสีย เพื่อนก็คงเหมือนกัน

“เถาว์ลย์นี่ อี๊ก แล้ว” ใจ้หัวหน้่าหมูซึ่งเดินลาดตระเวนนำทางไปไม่กี่เมตร บ่นพึมพำพลางทรุดตัวลงนั่งบ้าง พวกเราที่เหลือค่อย ๆ ลุกตามไปดู

เถาว์ลย์ประหลาดมีผิวตะปุ่มตะป่ำสีเขียวอมน้ำตาล หิงกอก ทอดตัวเลื้อยขดไปมาอยู่บนพื้น และพันเรื่อยไล่ขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ สูงสุดสายตาราวกับงูยักษ์ ที่โคนต้นไม้มีซากสัตว์แห้งตายเกลื่อนจนไม่น่าเชื่อ ทั้งนก กระต่าย หนู อื่น แมลงต่าง ๆ แม้แต่งูก็มี ครั้งแรกที่เราเห็นเราตระหนกตกใจกันพอสมควร แคนคิดว่านี่อาจเป็นต้นไม้ปีศาจที่คอยดักจับสัตว์ต่าง ๆ กินเป็นอาหาร

“ถ้าจับกินจริง ทำไม่ไม่เห็นตัวไหนมีรอยกัดหรือแห้วงเลย” อิงตั้งข้อสังเกต

“มันอาจจะดูดเฉพาะน้ำเลี้ยง ซากพวกนี้ถึงได้แห้งยั้งงี้ไงล่ะ” แคนว่า “หรือไม่ก็อาจมีสารพิษระเหยออกมาจากต้นไม้”

พวกเรานิ่งเงียบและรีบก้าวข้ามมันไปอย่างรวดเร็ว เลี่ยงไม่ให้ถูกสวนโตสวนหนึ่งของมันเข้า แต่ไม่ก็อดใจเราก็วนกลับมาพบมันอีก

“ต้นเดิมหรือเปล่า อาจเป็นต้นคล้าย ๆ กันก็ได้เนะ” โกะคิดในแง่ดี แต่ผมพบความจริงที่ทำให้หน้ากังวล

“ต้น เดิม นี้แหละ ดูกระต่ายนี่สิ ตัวเดิม นอนตำแหน่งเดิม ขนสีเดียวกันเลย นก แล้วกึ่งนี้ก็อีก ไม่น่าบังเอิญขนาดนี้หรอก”

รอบที่สี่และห้าเราพบว่า มี นก ตาย เพิ่ม ขึ้น ที่ โคนเถาว์ลย์ประหลาดอีกรอบละ ทางยาว และนกกระจาบที่ตัวยังอุ่น ๆ อ่อนนุ่ม

“มันน่ากลัวเกินไปแล้ว ป่าบ้าอะไรกันเนี่ย”

แคนพึมพำ ใบหน้าซีดเขียวชุ่มเหงื่อ ริมฝีปากแห้งผาก “ฉันหิวน้ำ ขอน้ำกินหน่อยนะ” เขาครวญครางพลางเดินไปหากระติกน้ำที่แขวนอยู่ที่เอวของใจ้

ใจ้เปิดฝากระติกน้ำ รินน้ำใส่ฝาส่งให้แคน “นายกำลัง

เหนื่อยมาก ต้องดื่มทีละน้อย”

แคนมองน้ำในฝากระติก “ให้แค่นี้ไม่ต้องให้ดีกว่า นายไม่เห็นหรือไงว่า ฉันหิวน้ำแทบจะเป็นลมอยู่แล้ว” เขาพูดพลางปิดฝากระติกน้ำ กระเด็นไปไกลแล้วพยายามแย่งกระติกในมือใจ้

โกะและผมปราดเข้าไปห้ามก่อนที่จะมีการปะทะกัน “น้ำเหลือน้อย เราต้องแบ่งกัน ไม่งั้นจะตายกันหมด ไม่เข้าใจหรือไง” โกะตะคอกใส่หู แคน แคนสะบัดตัวหลุดจากการเกาะกุมเกือบจะทันที จ้องโกะด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว

“ตายเหวอ ไม่มีทาง เชิญพวกนายรอความตายอยู่ในป่าบ้า ๆ นี้เถอะ ฉันไม่เอาด้วยหรอกใจ้” แคนพูดตาขวางแล้ว หันหลัง เดิน เข้า ป่า หายไปอีกทางอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! แคน อย่าไปอันตรายนะ” ผมเรียกและวิ่งตาม แต่เขาก็หายลับสายตาไปอย่างรวดเร็ว

อิงที่นั่งหมดเรี่ยวแรงอยู่ที่พื้นเริ่มสะอื้นด้วยความกลัว

“ไม่ ฉันไม่อยากตาย ฉันอยากกลับบ้าน ฮือ ๆ”